

Predsedstvo CIOFS
Projekt trajne vzgoje
EVANGELIZACIJA

Januar 2011

UVOD

V svojem zadnjem pismu je naša generalna ministrica Encarnacion del Pozo obvestila vsa Narodna bratstva FSR, da se bo prihodnji Generalni kapitelj CIOFS odvijal letošnjega oktobra v Sao Paulu v Braziliji. Glavna tema kapitlja bo: »**Evangelizirani za evangelizacijo**«. Kapitelj se bo osredotočil na posebno poslanstvo FSR, kako bi lahko zgradili bolj evangelijski in bratski svet. Mednarodno predsedstvo se je zato tudi odločilo, da bo osrednja tema trajne vzgoje za leto 2011 »**Evangelizacija**«. Upamo, da se bodo vsi bratje in sestre z nastajanjem teh gradiv bolje usposobili, da bomo skupaj oblikovali in razdelali glavno temo našega Generalnega kapitlja. Da bi med letom 2011 čimbolj osvetlila temo »evangelizacije« bo komisija za vzgojo osredotočila svoje letošnje delo na apostolsko spodbudo papeža Pavla VI. Evangelii nuntiandi (O Evangelizaciji današnjega sveta). Pavel VI s tem, ko daje novo spodbudo za pomembno delo evangelizacije, poudarja vlogo Cerkve in vsakega kristjana (ne samo posvečenih) pri oznanjanju evangelija – »veselega sporočila« ljudem današnje dobe. Papež Montini pravi tako: »Želimo še enkrat potrditi, da je dolžnost evangelizirati vse ljudi poglavitno poslanstvo Cerkve. Dolžnost in poslanstvo, ker sedanje obsežne in korenite družbene spremembe postavljajo evangelizacijo kot najnujnejšo nalogo! Evangelizacija je v bistvu milost in edina prava poklicanost Cerkve, njena najgloblja istovetnost.

Komisija za trajno vzgojo želi v teku leta 2011 ponuditi ta mesečna gradiva na svoji mednarodni spletni strani. Odzivi, ki smo jih lani dobili od mnogih bratstev, nas opogumljajo, da nadaljujemo s tem delom. Vsak mesec bo vsebina predstavljena v dveh delih. Prvi del bo pripravljala Ewald Kreuzer FSR, v njem bomo objavljali sintezo apostolske spodbude Evangelii nuntiandi z nekaterimi komentarji in vprašanji za pogovore v bratstvih. Drugi del bo urejal p. Amando Trujillo-Cano TOR, v njem bo osvetlil pomembne vidike Duhovnosti in Družbenega nauka Cerkve.

Tema 1: APOSTOLSKA SPODBUDA O EVANGELIZACIJI DANAŠNJEGA SVETA

Papež Pavel VI
EVANGELII NUNTIANDI
Sinteza in komentar Ewalda Kreuzerja

Apostolska spodbuda Evangelii nuntiandi (EN) papeža Pavla VI. je bila objavljena 8. decembra 1976. Naslov izhaja iz prvih besed uradnega latinskega besedila: Evangelii nuntiandi studium nostrae aetatis hominibus (napor za razglašanje evangelija ljudem našega časa).

Vsebine EN izvirajo iz razprav na škofovski sinodi, ki se je odvijala od 27. septembra do 26. oktobra 1976. Med udeleženci je bil prisoten tudi kardinal Karol Wojtyła, kasnejši papež Janez Pavel II. Med predlaganimi vsebinami za sinodo je papež Pavel VI izbral temo »evangelizacija sveta«. Razlog za izbiro te teme je bil objavljen v okrožnici, ki pojasnjuje, da mora sinoda upoštevati »temo o evangelizaciji kot resno težavo Cerkve v pogledu izvrševanja svojega poslanstva, ki jo prinašajo številne in hitre spremembe tako v civilni družbi kot v Cerkvi, kar zahteva poenotenje pogledov, kako naj Cerkev v tem spreminjajočem se svetu in v sedanjih okoliščinah izvršuje s širjenjem evangelija svoje odrešitveno poslanstvo«.

Evangelizacija je bila za Pavla VI prednostno vprašanje, kot je sam poudaril: »Družbene razmere nas obvezujejo, da preverimo metode ter poiščemo vsa možna sredstva in načine za posredovanje krščanskega oznanila današnjemu človeku, da bo mogel tu najti prave odgovore na svoja vprašanja in tudi moč pri prizadevanjih za človeško solidarnost«.

27. septembra 1974 se je v pridigi med slovesnim bogoslužjem ob začetku sinode Pavel VI obrnil k božjemu Učeniku s tole molitvijo: »Gospod Jezus, dejanje evangelizacije tudi danes teče od Tebe, Gospod, kot reka; ta ima svoj izvir in Ti, Jezus, si ta izvir. Ti si vzrok zgodovine, Ti si dejanski in transcendentalni vzrok tega čudovitega fenomena: **apostolata** – Tvojega..., Gospod; Tvojega..., Odrešenik; Tvojega..., Začetek in Vzor!«.

Kmalu zatem se je v sinodalni avli začelo zasedanje. Takrat je Pavel VI postavil tri znamenita vprašanja: »Kdo smo? Kaj počnemo? Kaj bi morali storiti?« Med tem uvodnim zasedanjem je papež razložil naravo in namen evangelizacije ter tudi metode in sredstva za širjenje evangelija.

Vprašanja za razmišljanje in pogovor v bratstvu:

- 1) Kaj pomeni tebi in tvojemu bratstvu pojem »evangelizacija«? K čemu te kliče?
- 2) Poišči v Vodilu in Konstitucijah člene, ki se neposredno ali posredno nanašajo na »evangelizacijo«.
- 3) Priskrbi si izvod Apostolske spodbude Evangelii Nuntiandi, da jo boš uprabil pri svojem nadaljnjem delu.

Tema II: DUHOVNOST IN DRUŽBENI NAUK CERKVE

Svetovni dan miru – 1. januar 2011

Poslanica Benedikta XVI

VERSKA SVOBODA - POT DO MIRU

Komentar, povzetek in vprašanja: p. Amando Trujillo - Cano, TOR

Novo leto običajno vzbudi v nas mnoga pričakovanja in želje, obenem pa se za prejšnje leto, komaj končano, zahvaljujemo Gospodu za njegove mnogotere milosti, za pridobljena izkustva in priložnosti ter izzive za prihodnost. Prav na začetku vsakega civilnega leta Cerkev slovesno časti Marijo kot Božjo Mater. Dnevna liturgija nas vodi, da sledimo zgledu pastirjev, ki »so hitro odšli v Betlehem in našli Marijo, Jožefa in dete, položeno v jasl« (Lk 2,16); Vabi nas tudi, da se naučimo od Marije, da »shranimo« vse stvari, ki so se dogajale okrog Jezusa, in jih »premišljujemo v svojem srcu« (Lk 2,19). Če bomo neutrudno iskali Jezusa v svojem življenju in premišljevali znamenja njegove navzočnosti, bomo sposobni videti brezštevne blagoslove, ki smo jih že prejeli, in znali bomo sprejeti prihodnje. Po Jezusu nihče med nami »ni več suženj, temveč sin, če pa si sin, si tudi dedič po Bogu« (Gal 4,7).

Tega plemenitega dostojanstva ne moremo razumeti, ne da bi upoštevali individualne in družbene vsebine. V svoji poslanici ob letošnjem svetovnem dnevu miru je papež Benedikt XVI izpostavil odločilni pogoj za naš današnji svet, ki je neposredno povezan s tem dostojanstvom biti človeški in je naša najgloblja istovetnost in najvišja težnja, ker smo božji otroci: **verska svoboda - pot do miru**.

Na začetku poslanice Benedikt XVI vošči vedrine, blaginje in miru, vendar takoj obžaluje lanskoletno klimo preganjanja, diskriminacije, nasilja in verske nestrpnosti. Posebej je izpostavil stanje v Iraku, kjer so nasilje in atentati ovira »na poti do zaželjene stabilnosti in sprave«. Spomnil je na serijo nasilnih napadov, ki so se začeli 31. oktobra, ko sta bila ubita dva duhovnika in več kor 50 vernikov, ko so se zbrali pri obhajanju svete maše v bagdaski katedrali. Opogumlja njihovo krščansko občestvo »s svojo bližino in bližino vse Cerkve, konkretno izraženo na nedavnem posebnem zborovanju škofovske sinode za Srednji vzhod«. Papež se nadalje zahvaljuje tistim »vladam, ki si prizadevajo olajšati bolečino tem trpečim bratom« in vabi »vse katoličane, da molijo za svoje brate po veri, ki trpijo zaradi nasilja in nestrpnosti«. Potem poudarja: »Mnogi kristjani so vsakodnevno preganjani in žaljeni. Zaradi

svojega iskanja resnice, zaradi svoje vere v Jezusa Kristusa, zato ker so iskreno spoznali svojo poklicanost in pravico do verske svobode, pogosto živijo v strahu. Tega ne moremo sprejeti, ker to žali Boga in človeško dostojanstvo; poleg tega je to grožnja varnosti in miru, ki preprečuje uresničevanje celovitega in pristnega človeškega razvoja«. Benedikt XVI poudarja, da »oblastno zanikanje ali omejevanje te svobode pomeni gojiti nazadnjaško vizijo razvoja človeške osebe; zatamnjevati javno vlogo religije pomeni porajati neko zlagano družbo, ki ni v skladu s pravo človekovo naravo«. Temu sledeč spodbuja »može in žene dobre volje, da obnovijo prizadevanja za izgradnjo sveta, v katerem bomo lahko vsi svobodno izražali svojo vero ter iz vere živeli pristno ljubezen do Boga z vsem srcem, vso dušo in vsem mišljenjem (Mt 22,37)«.

V drugem delu poslanice papež zatrjuje, da pravica do verske svobode izhaja prav iz tistega človekovega dostojanstva, ki je transcendentalne narave. V tem smislu dodaja: »Če ni odprt za transcendentalno, se človek osredotoči samo nase in ne more najti odgovorov, ko njegovo srce sprašuje po smislu življenja; ne more osvojiti trajnih vrednot in etičnih načel, niti ne more izkusiti resnične svobode niti razvijati pravične družbe«. Benedikt XVI nadalje poudarja, da je vrednota človekovega dostojanstva razodeta v Svetem pismu in je v sozvočju z našo lastno izkušnjo, in navaja Psalm 8, 5-7: »Kaj je človek, da se ga spominjaš, sin človekov, da ga obiskuješ? Naredil si ga malo nižjega od Boga, ali le malo nižjega od angelov, s slavo in častjo si ga ovenčal. Dal si mu oblast nad deli svojih rok, vse si položil pod njegove noge«. Sledeč svojemu razmišljanju potem pravi: »Transcendentalnost osebnega dostojanstva je bistvena vrednota judovsko-krščanske modrosti, upoštevajoč razum pa bi lahko bila sprejemljiva za vse. Spoštovanje bistvenih prvin človekovega dostojanstva, tistih, ki se nanašajo na pravico do življenja, in tistih, ki se nanašajo na versko svobodo, je pogoj za moralno legitimnost vsake družbene in pravne norme«.

V tretjem delu papež nadaljuje, da je verska svoboda po izvoru moralna svoboda in »jo gre razumeti ne samo kot obrambo pred silo, temveč bolj kot sposobnost udejanjati lastno izbiro prave resnice«. Poleg tega ugotavlja, da se sovražna in brezbrizna svoboda v pogledu Boga konča z zanikanjem njega samega in ne zagotavlja polnega spoštovanja drugih... Iluzija, da bomo v moralnem relativizmu našli ključ za miroljubno sožitje, je v resnici izvor delitev in zanikanje dostojanstva biti človeški... Nesprejemljivo je, da morajo verujoči zatreti del samih sebe – svojo vero – da bi lahko bili dejavni državljani; nikdar ne sme biti potrebno zatajevanje Boga, da bi mogli uživati svoje pravice«.

V četrtem delu papež razlaga, da »je verska vzgoja prednostna pot za usposabljanje ljudi novih generacij, da bodo prepoznali v svojih bližnjih lastne brate in sestre, s katerimi skupaj potujejo in sodelujejo, kajti vsi smo živi člani iste človeške družine, iz katere nihče ne sme biti izključen«. Zato papež tu podčrta osrednjo in temeljno vlogo družine, temelječe na zakonski zvezi moža in žene, »prve šole oblikovanja in rasti družbene, kulturne, moralne in duhovne zavesti otrok«.

V petem delu Benedikt XVI utemeljuje, da je verska svoboda »tudi izkaz politične in pravne omike. Je bistvena dobrina: vsaka oseba mora smeti svobodno izkazovati svojo versko pripadnost in živeti po veri, javno ali zasebno, v izobraževanju, v praksi, v javnih občilih, pri češčenju in prisostvovanju obredom... Mednarodni predpisi priznavajo pravicam verske narave enak status kot pravici do življenja in osebne svobode, prištevajo jih k bistvenemu jedru človekovih pravic, k tistim univerzalnim in naravnim pravicam torej, ki jih človeški zakoni nikdar ne smejo izničiti«. Verska svoboda je tako predstavljena kot »lakmusov papir za preizkus spoštovanja vseh ostalih človekovih pravic«.

Vprašanja za razmišljanje in pogovor v bratstvu:

- 1) Kaj nam lahko pove utelešenje božjega Sina ozirajoč se na klimo preganjanja, nasilja in verske nestrpnosti v nekaterih delih sveta?
- 2) Kako lahko bratje in sestre v FSR pomagamo zgraditi pot do večje verske svobode in miru v tvojem kraju in tvoji državi?